

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a korábban dr. Simon Tamás ügyvéd, majd dr. Mátyás Brigitta ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (u.o.) II. rendű felpereseknek - a dr. Kővári Kálmán ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a Gaálné dr. Kassai Zsuzsanna ügyvéd által képviselt Alperesi beavatkozó (fél címe) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fejér Megyei Bíróság 2009. február 16. napján kelt 3.P.21.988/2006/39. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatja meg, hogy a felpereseknek járó nem vagyoni kártérítés összege után az alperes 2004. szeptember 23. napjától a kifizetésig köteles a törvényes mértékű késedelmi kamatokat megfizetni.

A 360.000 (Háromszázhatvanezer) forint összegű kereseti illetéket az állam viseli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési eljárás költségeit a peres felek maguk viselik, míg az 120.000 (Egyszázhuszezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A II. rendű felperes az I. rendű felperessel kötött házasságából származó első terhességéből, 2004. szeptember 23-án az alperes szülészeti osztályán érett, ám méhen belül elhalt fiúgyermeket hozott a világra. A magzat halálát heveny méhen belüli oxigénhiány és magzatvíz belégzés okozta a szülés napján valamikor 10 óra 35 és 11 óra 25 perc között.

Az I-II. rendű felperesek keresetükben az alperest személyenként 3.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés fizetésére kérték kötelezni, álláspontjuk szerint gyermekük elvesztését és az abból fakadó nem vagyoni károkat az alperes mulasztása okozta.

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla határozatával jogerőre emelt közbenső ítéletével az alperes teljes kártérítő felelősségét állapította meg az I-II. rendű felperesek gyermekének méhen belüli elhalálása folytán a felpereseket ért kárért.

A kártérítés összege tekintetében folytatódó eljárásban nem vagyoni kárak tekintetében a felperesek arra hivatkoztak, hogy bár azóta egészséges gyermekük született, az első, régóta tervezett gyermek halálát feldolgozni nem tudták, annak bekövetkezése és körülményei máig tartó veszteségélményt jelent számukra. A történetek miatt befeléfordulóvá váltak, gyermeküket az átlagosnál jobban féltik, újabb gyermeket vállalni - bár több gyermeket szerettek volna - nem mernek. Fájdalmas számukra, hogy az elvesztett gyermeknek temetése nem volt, számára otthonukban kis emlékhelyet alakítottak ki a gyermek ultrahangképével, ahová rendszeresen virágot helyeznek. A második terhesség időszaka folyamatos rettegéssel, szorongással telt és bár gyermekük egészségesen született, nem tudnak szabadulni a gondolattól, hogy már kétgyermekes család lehetnének.

Az alperes és az alperesi beavatkozó a nem vagyoni kártérítés megjelölt mértékét eltúlzottnak találta. Álláspontjuk szerint a kárkori ár- és értékviszonyok figyelembevételével személyenként 1.000.000 forint kártérítés alkalmas a felperesek kárpótlására. Az alperes arra hivatkozott, hogy a felperesek maradandó személyiségváltozást a történetek miatt nem szenvedtek, életük kiegyensúlyozottnak mondható. A beavatkozó hangsúlyozta, hogy ha a felperesek súlyos gyászreakciót éltek át, a kárenyhítési kötelezettség körében szakorvosi segítséget kellett volna igénybe venniük.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű felpereseknek személyenként 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítést és 100.000 forint perköltséget, míg a meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 120.680 forint szakértői költséget fizessen meg az államnak.

Kifejtette, hogy összehasonlító adatokat és a reális társadalmi viszonyokat figyelembe véve, a felperesek személyisége, helyzete és életvezetése által egyediesítve a kompenzáció mértékét a felperesek eltúlzottnak jelölték meg; az az ítélelethozatalkori árszint figyelembevételével kétfélmillió forintban volt megállapítható az elszenvedett sérelemmel arányosan. Utalt arra, hogy az így megállapított összeg a kamatokat is figyelembe véve az alperes által elismert mértékhez áll közel. A perköltségről a Pp. 81 és 84. §-ai alapján annak figyelembevételével határozott, hogy a követelés nem volt mértéktelenül eltúlzott.

Az ítélet ellen az I-II. rendű felperesek éltek fellebbezéssel, kérve, hogy az ítélet megváltoztatásával a Fővárosi Ítéltábla keresetüknek teljes egészében helyt adó döntést hozzon, a perköltség mértékét pedig a pertárgyérték 5%-ában határozza meg. Érvelésük szerint, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem értékelte a maguk összességében, így mérlegelése jogszabálysértő, az az ítéleti megállapítás pedig, hogy a felperesek családi élete konszolidáltnak látszik, ellentétes a per adataival, a lefolytatott bizonyítás épp azt támasztotta alá, hogy a felperesek fájdalma a történetek miatt nem csökkent. Hangsúlyozták, hogy a bíróságnak a jelenleg fennálló, nem pedig a jövőbeli, esetlegesen jobb pszichés állapot alapján kell ítéletet hoznia. Az I-II. rendű felperesek 5 év elteltével is pszichés teherrel élnek és ez a jövőre nézve sem mutat javuló tendenciát. Az elsőfokú bíróság által meghatározott nem vagyoni kártérítés mértéke nem felel meg a károk ár- és értékviszonyoknak és a felperesek károsodásának, míg a perköltség összegét - arra is figyelemmel, hogy a felperesek követelése nem volt eltúlzott - alacsonyan állapította meg. Fellebbezésükhöz hasonló tárgyú ügyben született eseti döntést csatoltak, amely a 2000. évben bekövetkezett káresemény tekintetében 3.500.000 forintos kártérítést állapított meg, ezt alapul véve a felperesek követelése sem eltúlzott.

A fellebbezés kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, arra alapított következtetéseivel - a nem vagyoni kártérítés alapjául szolgáló ár- és értékviszonyok figyelembevételétől eltekintve - a Fővárosi Ítéltábla egyetértett.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki:

A Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.

A PK 50. számú állásfoglalás alapján a kártérítési összeg után kamat a károsodás bekövetkeztétől jár, a bíróság azonban csak a kereseti kérelemnek megfelelő időponttól ítélhet meg kamatot.

A nem vagyoni kártérítés jellegéből fakadóan, mivel nem vagyoni jellegű sérelmet - jelen esetben a gyermek elvesztését - orvosol vagyoni eszközökkel, egzakt módon nem határozható meg, mértéke mindig a bíróság mérlegelésén alapul. A mérlegelés során a bíróság az eset összes körülményeire, továbbá a kár bekövetkeztekor ár- és értékviszonyokra, és a hasonló ügyekben született bírósági döntésekre van figyelemmel. Ezen szempontok alapján a jelen esetben azt lehetett megállapítani, hogy az elsőfokú bíróság által az ítélet meghozatalkori árszint figyelembevételével megállapított kártérítési összeg a kár bekövetkeztekor ár- és értékviszonyoknak felel meg, ezért a kártérítési összeg után az alperest - a kereseti kérelemmel egyező időponttól - kamatfizetési kötelezettség terheli, melynek megfizetésére a Fővárosi

Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 253. § (2) bekezdése szerinti megváltoztatásával kötelezte az alperest.

Az I-II. rendű felperesek által hivatkozott eseti döntést illetően utal arra a Fővárosi Ítéltábla, hogy a mérlegelés során az ügy sajátos, egyedi körülményeire is figyelemmel kell lenni. A hivatkozott esetben a felperesi édesanya pszichés károsodást szenvedett, amely munkaképességcsökkenésben is megnyilvánult. A jelen esetben ilyen körülményekkel számolni nem kellett, így a Fővárosi Ítéltábla által megváltoztatott mérték szerinti nem vagyoni kártérítés arányban áll a felpereseket ért nem vagyoni sérelemmel.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a kereseti eljárási illeték viseléséről, ezért azt pótolta a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján azzal, hogy az I-II. rendű felperesek költségmentessége és az alperes illetékmentességére tekintettel a kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

A fellebbezési eljárás költségeiről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében határozott, tekintve, hogy a felperesek ugyan 1.000.000-1.000.000 forint tőkeösszeg tekintetében pervesztesek lettek, de a kárkori ár- és értékviszonyok figyelembevételére tekintettel alaposnak bizonyult a fellebbezés. A fellebbezési eljárás illetékét a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2009. szeptember 16.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Varga Edit s.k.
előadó bíró

Dr. Puskás Péter s.k.
bíró